

เรื่องสั้น “ชิงสุกก่อนห่าม”

กริ่ง กริ่ง กริ่ง

เสียงโทรศัพท์มือถือของพี่รยาดังขึ้นทำลายความเงียบในขณะที่เธอเพิ่งงีบหลับได้ไม่นาน หลังจากทำให้ลูกน้อยวัย 2 เดือนได้คุณนมจากอกแล้วเคลิ้มหลับไป

“ฮัลโหล”

“พี เราเอง นาท ไง”

“หือ นาทหรือ ว่าไงมีไรหรือ”

“ได้ข่าวว่าคลอดลูก เป็นไงบ้าง ผู้ชายหรือผู้หญิง”

“ผู้ชายจะ แล้วยานาทเป็นไง ลูก 3 คนคงโตกันหมดแล้วสิ”

“ก็โตหมดแล้วละ ลูกชายคนโตตอนนี้ก็ 7 ขวบ คนกลาง 5 ขวบ คนเล็ก 4 ขวบ แล้วยานาทเป็นไงบ้าง ช่วยเลี้ยงลูกหรือเปล่า”

“ขานั่นหรือ เหนื่อยลูกมากเลย เขาช่วยทุกอย่างแหละ ตั้งแต่เปลี่ยนผ้าอ้อม ซักผ้าอ้อม หาข้าวให้เรากิน นี่ดีหน่อยนะ ที่เราไม่ต้องคอยชงนม เพราะลูกกินนมเราตลอด หน้าทีนี้เลยไม่ต้องทำ”

พี่รยากล่าวอย่างอารมณ์ดี

“ดีจังนะ ไม่เหมือนเรา”

นารทลดากล่าวแสดงความยินดีกับเพื่อน แต่น้ำเสียงแฝงไปด้วยความทุกข์ เมื่อหวนคิดถึงเรื่องของตัวเอง

“มีอะไรหรือ นารท”

พี่รยากล่าวด้วยความเป็นห่วงเพื่อน

สั้นคำของพี่รยา นารทลดาจึงกล่าวกับเพื่อนสนทนาด้วยน้ำเสียงสั้นกระชับ เธอรำให้ออกมาด้วยความทุกข์ระทม ร่ำร้องนึกถึงความหลังแต่เก่าก่อน ว่าหากย้อนเวลาได้เธอคงไม่ตัดสินใจเช่นนี้

...

เมื่อ 10 ปีที่แล้ว

นารทลดาเรียนอยู่ที่มหาลัยเอกชนชื่อดังที่ค่าหน่วยกิตแพงหูฉี่ ชนิดที่ค่าเรียนที่นี้วิชาเดียวสามารถจ่ายค่าเทอมของมหาวิทยาลัยรัฐได้ทั้งเทอมเลยทีเดียว

นารทลดาเรียนคณะบริหาร เธอสนิทกับพี่รยา และ หนุณา มากที่สุด

“เฮ้อ...วิชานี้น่าเบื่อจริงๆ” พี่รยาทอดถอนใจ เมื่อกลุ่มของเธอเดินมานั่งที่โต๊ะประจำ

“อย่าเบื่อ ไปเลย อีกปีกว่าๆ ก็จบแล้ว หนๆ ไปเถอะ” หนุณาพูด

“ใครจะเรียนเก่งเหมือนหนุณาละ วิชาอะไรก็ได้คะแนนท็อปตลอด อย่างนี้รอเกียรตินิยมได้เลย” พี่รยาพูด

“ช่วย อย่างหนูนาไม่ต้องห่วง ได้เกียรตินิยมอยู่แล้ว” นารทลดาเสริม

“เมื่อไหร่จะเรียนจบซะทีนี่ อยากร่างานเร็วๆ จัง สิ่งแรกที่เราจะทำทันทีที่เรียนจบเลยก็คือ เราจะต้องหาแฟนให้ได้ โหะ โหะ โหะ”

พิรยาประกาศต่อหน้าเพื่อนๆ อย่างหมายมั่นตั้งใจให้เป็นเช่นนั้นจริงๆ ทำเอาเพื่อนๆ ออดหัวเราะไม่ได้

บรรยากาศในรั้วมหาวิทยาลัยเป็นไปด้วยความสนุกสนานตามประสาวัยใส ที่มีเพียงเรียนทำกิจกรรม และสรวลเสเฮฮากันในหมู่เพื่อน

นารทลดา เมื่อครั้งเรียนในมหาวิทยาลัย เธอเป็นเด็กที่มีความประพฤติดี และเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี มีเพื่อนฝูงมากมาย จนกระทั่งปี 3 เทอม 2

“หนูนา ได้ติดต่อนารทบ้างไหม” พิรยาถาม

“โทรไปหาแล้ว ติดต่อไม่ได้ เหมือนจะปิดมือถือเลย” หนูนาตอบ

“เหมือนกันเลย เราโทรไปก็เจอแบบนี้เหมือนกัน นารทเขาเป็นอะไรนะ หายไปเป็นอาทิตย์แล้ว และนี่ก็ใกล้จะสอบแล้วด้วย ไม่เห็นติดต่อนานบ้างเลย ถามใครก็ไม่มีใครรู้”

พิรยาพูดคุยกับหนูนาด้วยความเป็นห่วงเพื่อน

เช้าวันรุ่งขึ้นหนูนาวิ่งกระหืดกระหอบมาหาพิรยาแต่เช้า

“พี พี เราได้ข่าวนารทแล้วละ เมื่อวานนารทโทรหาเรา นารทเขาบอกว่า เขาจะแต่งงาน เขาไม่มาเรียนแล้ว” หนูนาพูดโดยไม่เว้นจังหวะให้พิรยาพูดบ้าง

“ห่า! ไม่เรียนแล้ว จะไปแต่งงาน ไหงเป็นอย่างนี้ล่ะ อีกแค่ปีเดียวจะจบแล้วนะ ทำไมต้องรีบแต่งงานด้วยล่ะ ก่อนหน้านี้ก็ไม่เห็นนารทเขาจะมีแฟนที่ไหนนี่หน้า” พิรยาประหลาดใจมาก

“ก็เห็นนารทเขาวางั้น เขาบอกว่าพ่อแม่เขาให้แต่ง”

“หรือ ถ้าเป็นอย่างนั้น พวกเราพูดอะไรก็คงทำอะไรไม่ได้ แล้วนี่นารทจะเชิญพวกเราไปงานแต่งงานหรือเปล่าเนี่ย จะได้ไปกินฟรี” พิรยายังอดห่วงกินไม่ได้

“บ้านำ คงไม่ได้ไปมั้ง นารทไม่ได้บอกว่าจะแต่งเมื่อไหร่ เห็นบอกแต่ว่าจัดแค่ภายในครอบครัว”

“อ่าว เหรอ แหม อดกิน เอ๊ย อดแสดงความยินดีด้วยเลย”

นี่เป็นเหตุการณ์ที่พิรยาจำเมื่อตอนที่นารทลดาตัดสินใจลาออกจากมหาวิทยาลัย เพื่อไปแต่งงาน และไม่นานเธอก็ให้กำเนิดลูกชาย พิรยายังเคยไปเยี่ยมลูกชายของนารทลดา เมื่อครั้งที่เรียนอยู่ปี 4 เด็กชายน้อยน่ารักน่าชังนอนหลับตาปริ้มอยู่ในเปล ทำให้พิรยาหมั่นเขี้ยว จนต้องปลุกเด็กน้อยขึ้นมา นั่งเล่นด้วย

เสียงของนารทลดา ยังคงสะอื้นอย่างไม่รู้จะเริ่มตรงไหนดี

“แฟนฉันเขามีผู้หญิงอื่น อือ อือ พี ถึงขนาดจะให้ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาอยู่ในบ้าน เงินทองก็ไม่ค่อยให้เราใช้ ตอนนี้เรามีสภาพไม่ต่างอะไรกับคนไร้ ให้ใช้แค่วันละร้อย ทั้งแม่ทั้งลูก ถ้าพึ่งเราคนเดียว เราทนไหวได้ แต่เราสงสารลูก บางครั้งเราไปรับลูกที่โรงเรียน ลูกก็ร้องอยากกินขนม เราก็ไม่มีเงินซื้อขนมให้ลูกกิน บางทีเราก็อมอด แล้วเก็บตังค์ไว้ซื้อขนมให้ลูก เราเห็นลูกแล้วเราสงสารทีกับผู้หญิงคนนั้น พอเขาอ่อนอยากเปิดร้านกาแฟ ก็จะทืมเงินออกทุนให้เขา แต่พอเราจะทำบ้าง ก็ไม่ให้ อือ อือ ” ในที่สุดเธอก็โพล่งออกมา

“แล้วนารจะทำยังไงต่อไป”

“เราอยากจะหนี หนีไปให้พ้นๆ ถ้าอยู่เราก็ต้องลำบากอดมื้อกินมื้อ เราจะว่าจะออกไปอยู่บ้านพ่อแม่สักพัก แต่พอคิดไปคิดมาก็สงสารลูก ว่าลูกจะอยู่กับใคร ถ้าเอาลูกมาด้วย เราก็คิดว่าเราไม่มีปัญหาหาเงินเลี้ยงลูกได้แน่ ลูกตั้ง 3 คน”

“ก็ทำงานในนารททำงานหาเงินเลี้ยงลูก สมัยนี้เรื่องค่าเล่าเรียนก็ไม่ต้องเป็นห่วงแล้ว ตอนนี้เด็กๆ เขาเรียนฟรี ตรงนี้ก็ไม่ต้องใช้เงินมาก”

“แล้วเราจะไปทำอะไรได้ละ เรียนก็ไม่จบ วุฒิอะไรก็ไม่มี ไปสมัครงาน ก็ต้องเป็นงานโรงงาน ได้เดือนละ 6-7 พัน สู้หาเงินลงทุนค้าขายดีกว่า ...อ๊ะ พี พี แคนนี่ก่อนนะ แฟนเรามาแล้ว”

นารทคาพูดยังไม่ทันจบก็ต้องรีบวางหู

หลายเดือนต่อมาพิรยาโทรไปหานารทคาบ้าง

“ฮัลโลล เป็นไงนารท”

“พีเธอ เธอก็งั้นนั่น ตอนนี้ย้ายมาอยู่บ้านพ่อแม่แฟน เขามีที่ทางให้ทำสวนผลไม้ ก็เลยมาทำกับเขา อือ เหนื่อยสายตัวแทบขาด”

“ก็ดีแล้วนี้ เหนื่อยหน่อย เดี่ยวก็ได้เงินแล้ว ขยัน ขยัน จะได้ได้เงินเยอะๆ”

“มันไม่ใช่ออย่างนั้นนะสิ เราทำงานหนัก แต่เงินก็เข้างสิ เราได้ไม่เท่าไรหรอก ก็แค่พออยู่ได้ ทุกวันนี้ต้องทนทนทำไป คิดซะว่าทำเพื่อลูก นึก นึก แล้วเสียดายอย่างเดียว ว่าหากมีใบปริญญา มีความรู้ติดตัวบ้าง เราก็จะได้หางานทำและไปเริ่มชีวิตใหม่กับลูก จะได้ไม่ต้องลำบากอย่างทุกวันนี้”

พุดจบนารทคาก็วางหูโทรศัพท์ ทอดถอนใจ เธอยกถังน้ำยาฉีดฆ่าแมลงขึ้นสะพายหลัง สายตามองไปที่สวนส้มยาวสุดลูกหูลูกตา เธอไม่มีเวลาคุยมากนัก เพราะต้องรีบฉีดยาให้เสร็จ จากนั้นก็ต้องรดน้ำ พรวนดิน และจากนั้นก็เตรียมอาหารให้สามีและลูก เป็นอยู่อย่างนี้ทุกวัน